စာပေလောက စာအုပ်

သဗ္ဗေသတ္တာ အဝေရာဟောန္တု

မိုးမိုး(အင်းလျား)

သဗ္ဗေသတ္တာ အဝေရာဟောန္တု

မိုးမိုး (အင်းလျား)

၁

မြရင်စိန် ဈေးကိုရောက်တော့ ၁၀ နာရီကျော်ပြီး ဆိုင်အမိုးပေါ်မှ နေခြည်ပြောက်တို့ သည်ပင် ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ကျစပြုနေပြီး အရောင်းထိုင်း၍ ဆိုင်ဖွင့်နောက်ကျသော သူတို့အတန်းတွင် တစ်ဆိုင်နှစ်ဆိုင်မျှသာ မဖွင့်ရသေးဘဲကျန်တော့သည်။ သူ့ဘေးမှ အလတ်စတစ်စများ ရောင်းသော ဒေါ်ရွှေဥသည်ပင် သူ မလာတော့ဘူးထင်၍ သူ့ဆိုင်တန်းများပေါ်သို့ တစ်စနှစ်စလွှားတင်ထားနှင့်လေပြီ။ ထိပ်ဘက် ကက်ဆက်တန်းမှလည်း သီချင်းများကို အပြိုင်အဆိုင် ဖွင့်၍ နားကွဲလုမတတ် ရှိနေလေပြီ။

မြရင်စိန်သည် သံပတ်ပေးထားသော အရုပ်တစ်ရုပ်လို စတင် လှုပ်ရှားတော့သည်။ ပထမဆုံး ဒေါ်ရွှေဥဘက်လှည့်၍ "ဈေးဦးပေါက်ပလား" ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ဒေါ်ရွှေဥက ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းခါပြလေသည်။ "ညည်းမလာတော့ဘူး မှတ်လို့" ဟု ပြောကာ၊ ဝါးလုံးတန်းပေါ်မှ လွှားထားသော ပိတ်စများကို ပြန်ယူသွားသည်။ မြရင်စိန်က "အစ်မကလေးက ညကဂျီကျလွန်းလို့ အိပ်ရေးပျက်သွားတယ် အဒေါ်ရယ်" ဟု ပြောပြီး ဆိုင်ထိုင်ခုံမှ အံဖုံးတံခါးကို သော့ဖြင့် ဖွင့်သည်။ တံခါးရွက်လေးကို ရှေ့သို့တွန်းလိုက်ပြီး ဆိုင်ခုံအတွင်းသို့ ခြေနှစ်ချောင်းသွင်းကာ ဝင်လိုက်သည်။ ထိုင်ခုံလည်းဖြစ်၊ ပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်း သိုလှောင်ရာလည်းဖြစ်သော သစ်သားဂိုဒေါင်ငယ်လေး အတွင်းမှ ပစ္စည်းများကို ထုတ်ယူသည်။ ပထမဆုံး ကြက်မွေးတစ်

ချောင်း ပါလာ၏။ အပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။ နောက် ပုဆိုးစုတ်တစ်ထည် ထွက်လာသည်။ ခါးတစ်ဝက်ကို ကုန်းကာ ဆိုင်ခုံကို ကြက်မွေးဖြင့် လှည်းကျင်းသည်။ ပုဆိုးစုတ်ဖြင့် သုတ်သည်။ ပြီးတော့မှ အထုပ်များကို တစ်ထုပ်ပြီး တစ်ထုပ် ဆွဲတင်လေသည်။

သူ့ဆိုင်ကတော့ အထူးတလည် များများစားစား ခင်းကျင်းနေစရာမလို။ အချိန်ကြာကြာ မယူရ၊ သူ အဓိက ရောင်းသည်က လေယာဉ်မောင် ပိတ်စများသာ ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ပေါ်တင်တော့လည်း အခေါက်လိုက်။ သိမ်းတော့လည်း အခေါက်လိုက်။ ကရိကထ မများလှ။

ပုဆိုးစဖြင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်ကို ဖြည်လိုက်သည်။ ခုံပေါ်တွင် ပုဆိုးစကို ခင်းသည်။ ပြီးတော့ ပိတ်စများကို ဒေါင်လိုက်တန်းစီကာ သားရေကြိုးဖြင့် ထိန်းပြီး ထောင်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ထုပ်ကို ဖြေပြီး ကျန်အစများကို ဆက်၍ ထောင်သည်။ လေးပေမျှသာရှိသော ဆိုင်ခန်းရှေ့ မျက်နှာစာသည် လေယာဉ်မောင် ရောင်စုံတန်းဖြင့် ပြည့်သွားလေသည်။ ပြီးမှ လက်ကျန်ဖော့စ လေးငါးစကို နောက်ဘက် ဝါးလုံးတန်းပေါ် လွှားတင်လိုက်သည်။ သည်မျှနှင့် သူ့ဆိုင်ခင်းသည့်ကိစ္စ ပြီးပေပြီ။

ခေါင်းပေါ်မော့ကြည့်လိုက်တော့ ကြေးနန်းကြိုးဖြင့် ရစ်ပတ် ချိတ်ဆွဲထားသော ဘုရားအိုးကို မြင်သည်။ ပန်းသည်ကောင်လေးက တင်ထားခဲ့ဟန်တူသော သပြေညွှန့် နှစ်စီးကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဘုရားပန်း လဲရပေဦးမည်။ ပန်းအိုးကို မထုတ်ကာ ရေဘုံဘိုင်သို့ ထွက်ခဲ့ရပြန်သည်။ ထိုစဉ် အုတ်လှေကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော သောင်းထိုက်ကို သူမြင်လေသည်။ သို့သော် မမြင်ဟန်ပြုကာ ရေဘုံဘိုင်ဆီသို့ ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။ သောင်းထိုက်က သူ့လက်မှ ဖော့စရောင်စုံများကို လျှောမကျအောင် ထိန်း၍ကိုင်ရင်း သူ့အား လိုက်ကြည့်နေသည်ကို သူက လှည့်မကြည့်ဘဲနှင့် သိနေလေသည်။

ဘုရားအိုးကိုကိုင်ပြီး ပြန်လာတော့ သောင်းထိုက်သည် သူတို့ဆိုင်တန်း၏ ထိပ်ဆုံးဆိုင်ကို ရောက်နေသည်။ သူ့ကို လှည့်မကြည့်အားသေး။ ပိတ်စများကို တိုင်းပေးနေရသည်။ မြရင်စိန် ဆိုင်ပေါ်တက်ပြီး ဘုရားအိုး လှမ်းချိတ်နေစဉ် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။ မြရင်စိန်က တွန့်တက်သွားသော အင်္ကျီခါးစကို မသိမသာ ဆွဲချလိုက်သည်။ ပြီးမှ တစ်လက်စတည်း "လေယာဉ်မောင်" ဟူသည့် ဆိုင်းဘုတ်လေးကိုပါ ချိတ်လိုက်လေသည်။

စိန်ဂွန်းဈေးသည် တစ်စ တစ်စ လူစည်ကားစ ပြုလာသည်။ အပေါ်မှာတော့ အတော်ပင် အလုပ်ဖြစ် နေကြရော့မည်။ မြရင်စိန်တို့ အောက်ဈေးမှာတော့ ဈေးဝယ်သူများကို လည်တဆန့်ဆန့်ဖြင့် မျှော်နေကြရဆဲ။ ဈေးတစ်ဈေးထဲ ကတ္တရာလမ်းတစ်ခုသာခြားပေမည့် အခြေအနေချင်းကတော့ အလွန်ကွာသည်။ အပေါ်ဘက်မှာက ပို၍ ရောင်းကောင်းသည်။ လူပိုစည်သည်။ အပေါ်ဘက်က လျှံကျလာမှ၊ စိတ်ကူးရ၍ ဆင်းလာပါမှ အောက်ဈေးက ဈေးသည်တွေ ရောင်းကြရလေသည်။

မြရင်စိန်တို့ဆိုင်တန်းက အောက် အပေါ်ဘက်တန်း။ အပေါ်ဘက်တန်းသည် ထိပ်က ကက်ဆက်ဆိုင်တွေနှင့် ဆက်နေကြသည်။ ကက်ဆက်ဆိုင်တန်းက လူစည်ကားသည်။ အထူးသဖြင့်လည်း ကက်ဆက်ဝယ်သူတွေသာ ဆင်းလာတတ်ကြသည်။ ရောင်းသူတွေကလည်း အပြိုင်အဆိုင်ဖွင့်ပြကြ၊ ဝယ်သူတွေကလည်း ဖွင့်ခိုင်းကြ ရွေးကြနှင့် ဆူညံရှုပ်ထွေး နေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အထည်ဝယ်သူတွေက တော်ရုံနှင့် သူတို့ကို ရှောင်တိမ်းပြီး ဝင်လာမနေတော့။ ကွေ့ရှောင်ပြီး လူရှင်းရာဘက်မှ အောက်ဘက်သို့ ဆင်းသွားကြလေသည်။ သည်တော့လည်း မြရင်စိန်တို့မှာ ထိပ်ဘက်နှင့် နီးပါလျက် ဈေးက ရောင်းမကောင်းတတ်။ လူတစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ဆင်းလာသည်ဆိုလျှင်ပင် ဈေးခေါ်ရသည်မှာ အမော။

ဈေးဦး မပေါက်သေးပေမင့် အချိန်တန်တော့ ထမင်းက ဆာလာသည်။ ဖော့ရှန်ဆိုင်မှ မမဆင့်တို့၊ ဂျင်းရှန်ဆိုင်မှ ဒေါ်ခင်မြင့်တို့ပင် ထမင်းချိုင့်တွေကို ဖွင့်ရန် ပြင်နေကြပြီ။ မြရင်စိန်က ထမင်းချိုင့်ကို လှမ်းကိုင်မည်ပြုပြီးမှ သည်မနက် ဟင်း ပါမလာသည်ကို သတိရလေသည်။

"ထမင်းစားတော့မလို့လား"

မေးလိုက်သူက သောင်းထိုက်။ မြရင်စိန်က မော့မကြည့်ဘဲနှင့်သိသည်။

"မစားသေးပါဘူး"

ထမင်းချိုင့်ဆီမှ လက်ကိုရုတ်ရင်း မြရင်စိန်က ဖြေလိုက်သည်။

"ဈေးဦးပေါက်ပလား"

"ဒီအချိန်လား ဝေးပါသေးရဲ့ ဘယ်နှနာရီ ထိုးပလဲ"

မြရင်စိန်က နာခေါင်းရှုံ့၍ ခေါင်းကိုပါ ခါယမ်းဖြေသည်။

"ငါ့မှာ နာရီမှ မရှိတာ"

သောင်းထိုက်က ပြုံးပြီးပြီးနှင့် ပြောသည်။ သောင်းထိုက်မှာ အသားဖြူသော်လည်း လူက ပိန်လွန်းသဖြင့် မွဲခြောက်ခြောက် ဖြစ်နေသည်။ ဆံပင်ရှည်၍ ပို၍ပင် ကြည့်ရခက်သေးသည်။ သို့သော် မျက်နှာက ချို၍ ခင်မင်ဖွယ်တော့ ရှိသေး၏။

"သူဌေးတွေပဲဟာ ဝယ်ပတ်ပေါ့၊ မော်လမြိုင်လည်း ခဏ ခဏ ရောက်နေတာပဲ"

"ဘယ်ကလာ၊ ငါ့ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှ မပါပါဘူးဆို၊ နင်ကလည်း သိသားနဲ့၊ ဒီတစ်ခါ မော်လမြိုင်သွားရင် နင် လိုက်မလား"

"တော်ပါပြီဟယ်၊ ငါ့ဟာငါ အေးအေးဆေးဆေး နေပါရစေ"

"နင်ပဲ ဈေးရောင်း မကောင်းဘူးဆို ညည်းညည်းနေပြီးတော့"

"ဒီလိုပဲပေါ့"

မြရင်စိန်တို့ စကား ကောင်းနေစဉ် ဈေးဝယ်သူ တစ်ယောက် နှစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ ထိပ်ဆုံးက ပါတိတ်ဆိုင်ကို ခဏရပ်ကြည့်ပြီး ဆက်လျှောက်လာသည်။ မြရင်စိန်က စကား ပြောနေပေမယ့် သူ့အလုပ်ကိုသူ မမေ့။ "လာလေ ကြည့်ပါဦး၊ လေယာဉ်မောင်တွေ ရောင်စုံရှိတယ်"ဟု ပြောရင်း လက်ကလည်း ပိတ်စတွေပေါ် ဝဲပြလိုက်သေးသည်။ သောင်းထိုက်က ပါ ဝယ်သူမြင်သာစေရန် သူ့ကိုယ်ကို ဘေးသို့ ပို့ပေးသည်။ အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်က တစ်ချက်သာ ငေ့ကြည့်ပြီး ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။ သောင်းထိုက်က မြရင်စိန်ကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်ပြန်သည်။

"ဒီမှာ ထိုင်နေရတာထက်စာရင်တော့ တော်သေးတာပေါ့၊ ခုတလော ဈေးတွေကလည်း ကျနေတော့ ရှုံးချည်းနေတာ ဘာလုပ်မလဲ"

သောင်းထိုက် အဒေါ် ဒေါ်ကြည် ဆင်းလာသည်ကို မြင်၍ မြရင်စိန်က မေးဆတ်ပြလိုက်သည်။ သောင်းထိုက်က သူ့အဒေါ်လက်မှ အထုပ်ကို လှမ်းယူပြီး မြရင်စိန်ကို နှုတ်ဆက်သည်။ သူ့အဒေါ်ကလည်း မြရင်စိန်ကို

"ဈေးဦးပေါက်ပြီလား"ဟု ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သည်။ မြရင်စိန်က ခေါင်းခါပြသည်။

သူတို့တူဝရီး ထွက်သွားကြမှ မြရင်စိန်က ဝမ်းထဲမှ တကြုတ်ကြုတ် ဆာနေသည်ကို သတိပြန်ရလေသည်။ ချိုင့်လွတ်တစ်ခုကို ဖြုတ်ယူပြီး ဆိုင်အောက် ဆင်းလိုက်သည်။

"အဒေါ်ရေ ခဏကြည့်လိုက်ပါဦး၊ မုန့်ဟင်းခါးသွားဝယ်မလို့"

"အေး အေး၊ မစားရသေးဘူးလား ညည်း"

"မစားရသေးဘူး၊ အဒေါ်ကော"

"ခုနကပဲ စားလိုက်တယ်"

အောက်ဘက်ကို ဆင်းလာခဲ့ပြီး မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ ဝယ်ရလေသည်။ စောစောစီးစီး ငွေတစ်ကျပ်တော့ ထွက်သွားပြန်ပြီဟု စိတ်ထဲမှ နှမြောလိုက်မိသေးသည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်၊ ထမင်းတစ်လုတ်တော့ ဝင်ထားမှ တစ်နေကုန်အောင် ထိုင်နိုင်မည်။

လူသွားလမ်းပေါ်မှာကျသော ထောင့်ဆိုင်များကတော့ ရောင်းနေကြရပြီ။ လေယာဉ်မောင် ရောင်းသည်ချင်း အတူတူ သူ့ဆိုင်က အရောင်းပိုစုံသော်လည်း နေရာကောင်း ရထားသူကသာ အရောင်းသွက်သည်။ သူတို့မှာတော့ ဈေးဦးမပေါက်ဘဲ ပြန်ရသည့်နေ့တွေက မနည်းတော့။ ခုတလော အထည်တွေ ဈေးကျသည့်ပြင် အရောင်းကလည်း ထိုင်းပါဘိခြင်း။ ယခင်လကဆိုလျှင် ဆိုင်ရှင်ကို လုပ်ကျွေးလိုက်ရ သည်နှင့် ဘာမျှမခြား။ ဆိုင်ခန်းငှားခ တစ်ရာပေးလိုက်ရတော့ ခရီးစရိတ် စားစရိတ်ပင် အိတ်ထဲက စိုက်လိုက်ရသေးသည်။ နေရာကောင်းကောင်း ရဖို့ကို သုံးရာ လေးရာပေးပြီး ငှားချင်သော်လည်း သူ့မှာ မတတ်နိုင်။ သူ့အစ်မနှင့် ခဲအိုမှာလည်း ငွေပိုက ရှိသည်မဟုတ်။ နေရာကောင်းမှာ ပစ္စည်းကောင်းတင်ပြီး ရောင်းနိုင်ဖို့ကငွေအရင်းအနှီး လိုသည်။ ငွေမြှုပ်ထားပြီး ချက်ချင်း ပြန်ရလိမ့်မည်ဟု ကံသေကံမ တွက်ထား၍ မရ။

ထမင်း စားရသည်မှာလည်း စိတ်ကမဖြောင့်။ ထမင်း စားမကောင်းရသည့်အထဲ လူတွေ တဖွဲဖွဲကျလာသည် ဆိုလျှင်ပင် သူတို့အတန်းကို ဆင်းလာမည်လားဟု မျှော်ရသည်မှာ ထမင်းချိုင့်ဆီတွင် စိတ်က မရှိတော့။ မိန်းကလေးငယ်ငယ် ကျောင်းသူအရွယ်လေးတွေ ဝင်လာပြီဆိုလျှင် သူ့မှာ မျှော်လင့်ခြင်းဖြင့် အားတက်လာရသည်။ သည်လို မိန်းကလေးတွေက လေယာဉ်မောင်လုံချည်ကို အဝတ်များသည်။ ထမင်းချိုင့်ကို ခေတ္တချကာ

"လာ ညီမရေ။ လေယာဉ်မောင်တွေ ရောင်စုံရှိတယ်"ဟု ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်ပြီးမှ ထမင်း ဆက်စား၍ရလေသည်။

မြရင်စိန် ထမင်းစား၍မပြီးခင်မှာ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် အုတ်လှေကားမှ ဆင်းလာလေသည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်ကို ကျောပေါ် ဖြန့်ချထားကြသည်။ တစ်ယောက်က အလတ်စတစ်အပွင့် ဝမ်းဆက် ဝတ်ထားသည်။ ဖိနပ်ဖြူဖြူပါးပါး စီးထားသည်။ နောက်တစ်ယောက်က ဇာအနက်ပွင့်နှင့် လုံချည်ပန်းရောင် ပြောင်၊ လေယာဉ်မောင်၊ နိုင်ငံခြားဖိနပ် အမြင့်ကြီး စီးထားသည်။ သူတို့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကို လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ကြည့်ရှု မှတ်သားတတ်သည်က မြရင်စိန်၏ အကျင့်။

သူတို့ခမျာ သည်အတန်းကို ဝင်ချင်လွန်း၍ ထိပ်တွင် ပိတ်ရပ်နေသော ကကဆက်သမားများကို အတော်ပင် ရှောင်တိမ်းနေရသည်။ ဗိုလ်ကျော်တို့ကလည်း အလိုက်မသိတတ်။ သူတို့လိုရာ မဲနေပြီဆိုလျှင် မိန်းကလေးများကိုပင် ကိုယ်ရှိန်သတ်ပြီး လမ်းဖယ်ပေးဖို့ သတိမရချင်။ ထို့ကြောင့်လည်း တော်ရုံမိန်းကလေးများက သူတို့အတန်းကို မဝင်တော့ဘဲ ရှောင်သွားတတ်သည်။ မြရင်စိန်က ဗိုလ်ကျော်ကို စိတ်တွင်းမှကျိန်ဆဲလိုက်ပြီး မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် လှမ်းကြည့်နေရသည်။

ရှောင်တိမ်းပြီး ဝင်လာသည့်ကြားကပင် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်သည် ဗိုလ်ကျော် တံတောင်ဆစ်နှင့် တိုက်မိလိုက်သေးသည်။ တစ်ယောက်သော မိန်းကလေးက ပါတိတ်ဆိုင်ရှေ့မှာရပ်ပြီး လွှားထားသော လုံချည်တစ်ထည်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ကျန်မိန်းကလေးက ခေါင်းခါပြသည်။ သူတို့ ဆက်လျှောက် လာကြလေသည်။ ထိုစဉ် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ မစပ်စုကြီးက "လာလေ ညီမ၊ ဝိုင်စတွေ ကြည့်ဦးမလား၊ အနံကြီးတွေ"ဟု လှမ်း၍ခေါ်သည်။ မစပ်စုဟူသည်က မြရင်စိန်က ပေးထားသော နာမည်။

ဈေးတစ်ခုလုံး ဟိုဆိုင်ဝင် သည်ဆိုင်ထွက်ဖြင့် စကားအရောင်းအဝယ် လုပ်တတ်လွန်း၍ ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က တစ်ချက်မျှ ဝင့်ကြည့်ပြီး ဆက်လျှောက် လာလေသည်။ သို့သော် မစပ်စုကြီး လှမ်းခေါ်လိုက်၍ ဟိုဘက်ရောက်သွားသဖြင့် သူ့ဆိုင်ရှေ့နှင့် ဝေးသွားသည်။ သို့သော် လမ်းကကျဉ်း၍ တော်ပါသေးသည်။

"လေယာဉ်မောင်တွေလေ၊ အရောင်စုံတယ် ကြည့်ပါဦး"

မြရင်စိန်က ကိုက်တံလေးဖြင့် သူ့ပိတ်စများကိုခေါက်ရင်း လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ မိန်းကလေး နှစ်ယောက် ကပ်လာသည်။

"ကိုယ်ပြောတာ ဒီအရောင်လေးပေ့ါ"

တစ်ယောက်က သပြေသီးမှည့်ရောင်လေးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောသည်။ အကင်းပါးသော မြရင်စိန်က သွက်သွက်လက်လက် ဆွဲထုတ်ပြီး ဖြန့်ပြလိုက်သည်။

"အို နေပါစေ၊ မထုတ်ပါနဲ့"

တစ်ယောက်က တားသည်။

"ကြည့်ပါ ရပါတယ်၊ တခြား အရောင်တွေလည်း ရှိတယ်လေ"

"တစ်ကိုက် ဘယ်လောက်လဲ"

တစ်ယောက်က မေးသည်။

"ရောင်းဈေး တစ်ခါတည်းပြောမယ်နော်၊ နှစ်ဆယ်နဲ့ပဲယူ၊ သူက အရောင်ကောင်းလို့ တခြားဟာတွေဆိုရင် ဆယ့်ရှစ်ကျပ်လည်း ရတယ်"

ရောင်းချင်လွန်း၍ မဆစ်ခင်ကပင် လျှော့ချလိုက်သည်။ တစ်ယောက်က ဝယ်ချင်ပုံရနေသည် မဟုတ်လား။

"အို ဈေးတွေကျနေတဲ့ဟာ၊ ဆယ့်ခြောက်ကျပ် မရဘူးလား"

မြရင်စိန် အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားသည်။ ခက်သည်။ လူတွေက သတင်းကြားနှင့် ဈေးတွေ ကျနေတယ်ချည်း ပြောပြောနေသည်။ ဈေးရောင်းရသည်မှာ စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းလှသည်။ တကယ်တော့ သူတို့ ထင်သလောက် ဈေးက မကျ။ ဒိုင်မှာ ၁၉ ကျပ် အတိ ပေးခဲ့ရသော ပိတ်ကို ၁၆ ကျပ်နှင့် သူတို့မို့လို့ ဆစ်ရက်ပလေ။

"မရပါဘူးရှင်၊ ဒါလောက် ခွာမပြောပါဘူး၊ ဈေးဦးမပေါက်သေးလို့ပါ၊ နောက်ဆုံး လိုချင်ရင် ဆယ့်ကိုးခွဲနဲ့ ယူသွား၊ ဒ့ါထက်တော့ လျှော့လို့မဖြစ်ဘူး"

မြရင်စိန်က အပြတ် ပြောရတော့သည်။

ဒီလိုဆိုလည်း အတိပဲထားလိုက်ပါ"

ဝယ်ချင်သည့် မိန်းကလေးကလည်း အပြတ်ဆိုလိုက်ကာ လှည့်ထွက်တော့မည့်ဟန် ပြင်သည်။ ကျန် မိန်းကလေးကလည်း "ကြည့်ဦးမယ်"

ဟူသော သဘောဖြင့် ဆက်လျှောက်သွားသည်။ မြရင်စိန် စိတ်မောရပြန်သည်။ မတတ်နိုင်။

ထမင်းစားပြီးသော် အိပ်ငိုက်စ ပြုလာသည်။ နေကလည်း ပူပြင်းလှသည်။ သွပ်မိုးကိုဖောက်၍ မှန်တပ်ထားသော အပေါက်မှ နေရောင်ခြည်သည် ဆိုင်ပေါ်သို့ တည့်မတ်စွာ ကျရောက်နေသည်။ သွပ်အောက်မှ မိုးထားသော ဝါးကပ်သည်လည်း နွေလ၏ အပူရှိန်ကို ကာကွယ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့။

အိပ်ရေးပျက်ခဲ့သည့် ဒဏ်ဖြင့် မျက်လုံးများ ကျိန်းစပ်လာသော်လည်း တစ်မှေးမှေးဖို့ကိုပင် စိတ်မကူးဝံ့။ ဈေးရောင်းပါးချိန်တွင် တချို့ဈေးသည်များ တစ်ရေးအိပ်လေ့ ရှိကြသော်လည်း မြရင်စိန် မည်သည့်အခါမျှ မအိပ်။

သူ တစ်မှေးငိုက်နေစဉ် ဝယ်မည့်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ဆိုင်ကို မ

မေးတော့ဘဲ ကျော်လွှားသွားမှာ စိုးလှသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆီးသီးတစ်ထုပ်ကို ဝယ်စားပြီး သူ အားတင်း နေလေသည်။

ဆိုင်ရှေ့မှ မစပ်စုကြီးကတော့ ဆိုင်တကာ လှည့်စပြုပြီ။

"ဈေးဦး မပေါက်သေးဘူးလား၊ ဒီအစလေးက ဒီလို ခင်းပါလား၊ ဒါမှ အမြင်လှမှာပေ့ါ" စသည်ဖြင့်လည်း လိုက်၍ ဆရာလုပ်နေသည်။ သူ့ယောက်ျားက ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံတွင် လုပ်နေ၍ အပိုဝင်ငွေ မည်မျှရကြောင်းလည်း ကြွား၍နေသည်။ သူ့ဆိုင်က အစတွေမှာ တစ်လနေ၍မျှ ၁၀ ကိုက်ပြည့်အောင် မရောင်းရတတ်သော်လည်း သူ့ခါးပေါ်မှာတော့ အဆင်သစ်အဆင်ဆန်းများသာ အမြဲ မြင်ရသည်။ သူ ရောင်းရသည်ထက် သူဝယ်ဝတ်သည်က များနေ၍ သူ့ယောက်ျား ဝင်ငွေကောင်းသည် ဆိုခြင်းမှာ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ဒေါ်ရွှေဥကတော့ သဘောကောင်းသည်။ အေးလည်း အေးဆေးသည်။ ကူလည်း ကူညီတတ်သည်။ သူ မရောင်းရပေမင့် သူများ ရောင်းရလျှင် သူဝမ်းသာသည်။ "ဘာလိုချင်လို့လဲ၊ ဟိုဘက်ဆိုင်မှာ ရှိတယ်လေ"ဟုလည်း ရောင်းရစေချင်သည့် စေတနာဖြင့် ခေါ်ပေးတတ်သည်။ မြရင်စိန်၏ ဘယ်ဘက်ဘေးက ဆိုင်ကတော့ ဆိုင်လွတ်။ ငှားထားသူက ရောင်းမကောင်း၍ ဆိုင်ပေါ်တွင် မရောင်းတော့။ ပိတ်စများကို အပြင်ဘက်လမ်းဘေးမှာ သွားပုံ၍ ရောင်းသည်။ သူ့နည်းက ရောင်းရသော်လည်း ဘေးရန်မကင်းလှ။ အဆင်မသင့်လျှင် ပြေးရလွှားရ၊ ရှောင်ရ တိမ်းရ။

ပါတိတ်ဆိုင်က လင်မယားနှစ်ယောက်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေး အချိုကြီးသမားတွေ။ အထည်ကောင်းကို ကိုင်သည်။ ဖောက်သည်ပေးသည်။ သို့သော် အပေါ်ဈေးမှာလောက် အလုပ်မဖြစ်။ အပေါ်ဈေးမှာတော့ ၁၀ ရပ်ကွက်ဈေးလိုပင် ဒိုင်တွေ ရှိသည်။ အရောင်းအဝယ် ဖြစ်သည်။

သူတို့ဘက်မှာ ကောင်းကောင်းရောင်းဝယ်နေသည်ကတော့ ကက်ဆက် သမားတွေ။ သူတို့ကတော့ လည်လည်း လည်သည်။ ရှုပ်လည်း ရှုပ်သည်။ အသစ်၊ အဟောင်း၊ အကောင်း၊ အညံ့ ဝယ်သူကိုကြည့်ပြီး ရောင်းသည်။ အထူးသဖြင့်တော့ အသံသွင်းပြီးသား တိပ်ခွေများက သူတို့အတွက် တွက်ခြေကိုက်လေသည်။ တစ်ခွေကို မရဘူးဆိုလျှင် တစ်ဆယ် အနည်းဆုံး။

ကက်ဆက်လောကမှာတော့ ဗိုလ်ကျော်တို့က ဖျံ။ ကိုယ့်ဆီမှာ ပစ္စည်းမရှိ လျှင်လည်း သူများပစ္စည်းကိုဆွဲကာ ကြားထဲက အမြတ်ရအောင် ရောင်း တတ်သည်။ သူသည် တစ်နေရာတည်းမှာ အတည်တကျ ထိုင်မနေ။ ကက်ဆက်တန်းတစ်လျှောက် ဟိုသည်ကူးကာ လက်ပြောင်းလက်လွှဲလုပ် ကာဖြင့် သူ့အတွက်ကျန်အောင် ဖန်နေတတ်သည်။ သူများ အရောင်းအဝယ် လုပ်နေလျှင်လည်း သူက ဝယ်သူဘက်မှ အသာရစေသလိုလို၊ ရောင်းသူ ဘက်မှ အကွက်ဝင်စေသလိုလိုနှင့် ဒလန် ဝင်လုပ်တတ်သည်။ သို့သော် တော်ရုံ စဉ်းစားတွေဝေနေသူများက သူ့ကြောင့် မြန်မြန်ဈေးတည့်သွား တတ်သဖြင့် သူ့ကို အားကိုး နေကြရလေသည်။

ဗိုလ်ကျော်က သောင်းထိုက်ထက်တော့ ရုပ်ဖြောင့်သည်။ အရောင်းအဝယ် လုပ်နေကြသူချင်းတူတူ ဗိုလ်ကျော်က တစ်ပန်းသာသည်။ ပိုပြီးဝတ်နိုင် သုံး နိုင်သည်။ ရှိုးဖြောင့်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သို့သော် မြရင်စိန်ကမူ ဗိုလ် ကျော်ကို သောင်းထိုက်လောက် မခင်မိပေ။ ဗိုလ်ကျော်ကလည်းမြရင်စိန်ကို တစ်ခါတစ်ရံ ပရောပရည် လုပ်တတ်သော်လည်း သိပ်အလေးထားပုံ မရ ချေ။

သောင်းထိုက်ကတော့ မြရင်စိန်ကို စိတ်ဝင်စားသည်မှာ ထင်ရှားလှသည်။

မြရင်စိန် အတွေးကောင်းနေဆဲ လူကြီးတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ လက်

ထဲမှာလည်း ပိတ်စငယ်တစ်စ ကိုင်ထားသည်။ မြရင်စိန်ဆီကို တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်လာသည်။ တန်တော့ ရှပ်အင်္ကျီစ ဝယ်မည် ထင်ပါရဲ့။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း အိမ်က အမျိုးသမီးအတွက် ဝယ်မည် ထင်သည်။ အရောင်ချင်း တိုက်ကြည့်ဖို့ အင်္ကျီစလေးကို ထည့်ပေးလိုက်ဟန် တူသည်။

"လာလေ၊ ဘာရောင်လိုချင်လို့လဲ"

မြရင်စိန် ခရီးဦးကြိုပြုလိုက်သည်။

"ဒီအရောင်မျိုး ရှိလား"

သူ ပြသည်က သင်္ကန်းရောင်၊ ခုခေတ် မိန်းကလေးတွေကလည်း အရောင်ဆန်းဟူသမျှ မျိုးစုံအောင် ဝတ်တတ်သည်။ မြရင်စိန်က အနီးစပ်ဆုံး အစကို ဆွဲထုတ်ပြလိုက်သည်။

"ဒီ အရောင်လား"

"မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအရောင်အတိုင်း လိုချင်တာ"

"အဲဒီ အရောင် အတိအကျတော့ မရှိဘူး၊ ဒီအရောင်လေးနဲ့လည်း လိုက်သားပဲ"

"ဟင့်အင်း၊ ဘုန်းကြီးက ဒီအရောင် သေသေချာချာ မှာလိုက်တာ၊ သင်္ကန်းချုပ်ဖို့"

"ဩော်၊ လေယာဉ်မောင်ထဲမှာတော့ ဒီအရောင် မရှိပါဘူး"

"လေယာဉ်မောင် မဟုတ်ဘူး၊ ဖော့စ ဝယ်ခိုင်းတာ"

မြရင်စိန် စိတ်မောသွားသည်။ ဒီလူ့နှယ် ကြောင်လိုက်ပါဘိ။ လေယာဉ်မောင် ရောင်းသည့်ဆိုင်မှာ ဖော့လာရှာသည်။ ထိုသူထွက်သွားမှ နောက်ဘက်တွင် လက်ကျန် ဖော့စလေးများ ချိတ်ထားသည်ကို သတိရလေသည်။

ညနေစောင်းလာ၍ လူစည်ကားလာသည်။ အောက်ဘက်ကို ဆင်းလာသူတွေလည်း အတော်များလာသည်။ ပါတိတ်ဆိုင်၊ အလတ်စတစ်ဆိုင်၊ ဖော့ရှုန်ဆိုင်တွေ ဈေးဦးပေါက်ကုန်ပြီ။ သို့သော် များများစားစား မဟုတ်။ တစ်ကိုက်စ၊ နှစ်ကိုက်စ။ မစပ်စုကြီးနှင့် သူတော့ ဈေးဦးမပေါက်သေး။ ပူကလည်း ပူ၊ အိုက်ကလည်း အိုက်လှပြီ။ အအေးတစ်ခွက်လောက် သောက်ချင်သော်လည်း မသောက်တော့။ ပုလင်းထဲမှ ရေကိုသာ ခွက်ထဲ မထည့်တော့ဘဲ မော့ချလိုက်သည်။

လူတွေ တဖွဲဖွဲဝင်လာသည်။ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် သူ့ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်လေသည်။ သူက ထုံးစံအတိုင်း ဖိတ်ခေါ်ပြီး ပိတ်စတွေပေါ် လက်ဖြင့် ငွေပြသည်။

"သမီး ဘာရောင်ယူမှာလဲ"

မိန်းမကြီးက ကောင်မလေးကို မေးသည်။

"အပြာနုလေ"

မြရင်စိန်က အပြာနုရောင် နှစ်ရောင်ရှိသည်မို့ နှစ်မျိုးစလုံးကို သွက်သွက်လက်လက် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

"ဒီအရောင်လေး ကောင်းသားပဲ"

မိခင်ဖြစ်သူက ကြည်ပြာနုလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ သမီး ဖြစ်သူက အနည်းငယ် ပိုရင့်သောအရောင်ကို ကိုင်လိုက်သည်။

"တစ်ကိုက် ဘယ်လောက်လဲ"

'နှစ်ဆယ်ပါ ရောင်းဈေးပဲ၊ ပိုမပြောတော့ဘူး"

မိန်းမကြီး မျက်မှောင် ကြုတ်သွားသည်။

"ဆယ့်ရှစ်ကျပ် မဟုတ်ဘူးလား၊ တခြားဆိုင်တွေမှာ ဆယ့်ရှစ်ချည်းပဲ"

"မရပါဘူးရှင်၊ အရောင်လိုက်လို့ပါ၊ ဟောဒီ အရောင်တွေဆို ဆယ့်ရှစ်ရတယ်၊ ဒီလို အရောင်ရင့်တွေဆိုရင် နှစ်ဆယ်၊ ဒါဆိုရင် ဆယ့်ကိုး၊ ကျွန်မတို့ ယူရတာကိုက ကွာတယ်"

မြရင်စိန်က ပန်းရောင်နှင့် နက်ပြာတို့ကို ထိုးပြရင်း ရှင်းပြသည်။

"ဒီအရောင်က သိပ်မှ မရင့်တာ"

ကောင်မလေးက ပြောသည်။

"ကဲကွယ်၊ စျေးဦးပေါက် ဆယ့်ကိုးခွဲနဲ့ယူ"

သားအမိနှစ်ယောက် အင်တင်တင် လုပ်နေသည်။ မြရင်စိန်ကလည်း ရောင်းချင်လှပြီ။

"ကဲ ကဲ ဆယ့်ကိုးနဲ့ပဲယူ၊ အဲဒါ တစ်မတ်ပဲမြတ်တယ်၊ စျေးရောင်း မကောင်းလို့"

သားအမိနှစ်ယောက် သဘောတူသွားသည်။

"ဘယ်လောက်ဖြတ်မလဲ"

"လေးတောင် တစ်မိုက်"

ပိတ်စက များများ မရှိ။ မြရင်စိန်က ကိုက်တံနှင့် ဆွဲကြည့်သည်။

လေးတောင် တစ်ထွာ ရှိသည်။

"လေးတောင့်တစ်ထွာရှိတယ်၊ ယူလိုက်နော်"

"ဟင့်အင်း၊ လေးတောင်တစ်မိုက်ပဲ ယူမယ်၊ ဒါတောင် ပိုယူထားတာ"

ခက်ပြီ။ လေးတောင် တစ်မိုက်ဖြတ်လိုက်လျှင် ကတ်သီးကတ်သတ် တစ်မိုက် ကျန်နေမည်။ တစ်မိုက်ထဲတော့ ရောင်းလို့ရမည် မဟုတ်တော့။

ပိတ်က ဆယ်ကိုက်တစ်စမှာ သုံးလေးကျပ်လောက် မြတ်သည်။

အလွန်ဆုံးမြတ်မှ ငါးကျပ်။ တစ်မိုက် အဆုံးခံရလျှင် ဘာမျှမကျန်တော့။

"တစ်မိုက်တည်းကျန်ရင် ပုပ်သွားမှာစိုးလို့ပါ ညီမရယ်၊ အကုန်ပဲ ယူလိုက်ပါနော်"

ကောင်မလေးက ခေါင်းခါသည်။

"ကဲ ဒီလိုဆိုလည်း တခြားမှာ ရှာဦးမယ်"

အမေကြီးက ပြန်ထွက်ဖို့ ပြင်သည်။

"နေပါဦး၊ လေးတောင်တစ်မိုက်လိုချင်ရင် ဒီအရောင်ထဲက ယူပါလား"

မြရင်စိန်က ကြည်ပြာနုကို ထိုးပေးသည်။

"ဟင့်အင်း၊ ဒီအရောင်ပဲ ကြိုက်တယ်"

ကောင်မလေးက မလျှော့။

"ကဲ လာ လာ"

မိန်းမကြီးက လောဆော်သည်။

မြရင်စိန် စိတ်ပျက်ရပြန်သည်။ သက်ပြင်းချကာ ပိတ်စ နှစ်စကို သားရေကြိုးစည်းထဲ ပြန်သွင်းလိုက်လေသည်။

လူတွေကတော့ တသဲသဲ လာနေဆဲ။ မြရင်စိန်တို့အတန်းကို ဝင်လာသူလည်း ရှိသည်။ ကျော်သွားသူလည်း ရှိသည်။ လှည့်ကြည့်သူလည်း ရှိသည်။ မကြည့်ဘဲ လျှောက်သွားသူတွေလည်း ရှိသည်။ ဈေးမရောင်းရသည့်အထဲ ဗိုလ်ကျော်တို့ ကက်ဆက်သံတွေကလည်း ဆူလှသည်။ ဖွင့်လိုက်ကြသည်မှာ အပြိုင်အဆိုင်။ ဝယ်သူလာလျှင် ဓာတ်ထုပ်တွေဖွင့်ပြ၊ တရားခွေတွေ ဖွင့်ပြ၊ ရယ်စရာ ဓာတ်လမ်းတွေ ဖွင့်ပြနှင့် ဆူညံနေသည်။ မြရင်စိန် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး ဗိုလ်ကျော်က သီချင်းတစ်ခွေ ပြောင်းဖွင့်သည်။

"ဒီက ချစ်လိုက်ရတာ မင်း အသိဆုံးပါ၊ မောင့်ရင်ထဲက လမင်းငယ်"

ဗိုလ်ကျော်က သီချင်းကိုလိုက်ဆိုရင်း မြရင်စိန်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ မြရင်စိန် မျက်နှာ လွှဲပစ်သည်။ ကောင်မလေး ဖြူဖြူချောချောလေး တစ်ယောက် ဆင်းလာလေသည်။ ကောင်မလေးက လေယာဉ်မောင် သစ်ရွက်စိမ်းရောင်ကို အထက်အောက် ဆင်တူ ဝတ်ထားသည်။

မြရင်စိန် ထင်သည့်အတိုင်းပင် သူ့ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်သည်။

"တစ်ကိုက် ဘယ်လောက်လဲ"

ခရမ်းရောင်လေးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး မေးသည်။

"ဆယ့်ကိုးနဲ့ယူသွား ညီမ"

ရောင်းဈေးကို တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်သည်။ ပါးစပ်အညောင်း မခံချင်တော့။ ကောင်မလေးက ဘာမျှမပြောဘဲ ဆက်လျှောက်သွားသည်။

"လာပါဦး၊ ဘယ်လောက်ရမှ ယူမှာလဲ"

မြရင်စိန် စိတ်အနည်းငယ်တိုသွား၍ လှမ်းအော်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးက လှည့်မကြည့်။ "ဈေးတည့်အောင် ပြောဦးမှပေါ့"ဟု မြရင်စိန်က တစ်ခွန်းထပ်အော်မှ "မေးကြည့်တာပါ'ဟု မပွင့်တပွင့် လှည့်ပြောသည်။

ဈေးရောင်းရသည်မှာ အောက်တန်း ကျလိုက်ပါဘိ။

"တချို့ကလည်း ကိုယ့်ဆိုင်မှာမေးပြီး တခြားဆိုင်မှာ သွားဝယ်တာ၊ တချို့ကလည်း မဝယ်ဘဲနဲ့ လျှောက်မေးနေတာ"

ဘေးမှ ဒေါ်ရွှေဥက လှမ်းပြောသည်။

မြရင်စိန် စိတ်ပျက်လာပြီ။ အကြွေဆယ်ပြားယူပြီး အိမ်သာဘက် ထွက်ခဲ့သည်။ အကြောင်းမထူးမှန်း သိသည့်တိုင် ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဒေါ်ရွှေဥ

ကို "ရောင်းရလား"ဟု မေးလိုက်သေးသည်။ ဒေါ်ရွှေဥက ရယ်ပြီး ခေါင်းခါပြလေသည်။

တဖြည်းဖြည်း အချိန်လင့်လာလေပြီ။ ဈေးသန့်ရှင်းရေးသမားတွေပင် ဖလားကိုယ်စီဖြင့် ဝင်လာကြပြီ။ မြရင်စိန်က ဆယ်ပြားစေ့ကို အသံမြည်အောင် ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ "ဈေးဦးတောင် မပေါက်သေးဘူး"ဟုလည်း ပါးစပ်မှ မလိုတမာ ရေရွတ်လိုက်သေးသည်။

ငါးနာရီကျော်ပြီဆိုတော့ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့။ ရုံးဆင်းသမားတွေ ကုန်ပြီ။ သောင်းထိုက်တို့ တူဝရီးပင် လာနေကြပြီ။ သူတို့က ဆယ်ရပ်ကွက်ဈေးနှင့် စိန်ဂျွန်းဈေးကို ကူးနေသူတွေ။ မနက် အထည်လာပို့သည်။ ညနေငွေသိမ်းသည်။ အကြွေးပေးသည်။ သည်က ဈေးသည်တွေက ဒိုင်ကိုသွားစရာမလိုတော့။ သူတို့ဆီမှယူလျှင် စရိတ်ငြိမ်းသည်။

သောင်းထိုက်က မြရင်စိန်ကို အရင်ဆုံး ဦးတိုက်ပြီး ဝင်သည်။

"ဘယ်လိုလဲ"

မြရင်စိန်က ရှုံ့မဲ့ပြလိုက်သည်။

"ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ နင် မော်လမြိုင်ကို လိုက်ခဲ့ဖို့ကောင်းတယ်"

"ဆိုင်ကို ဘယ်သူနဲ့ထားမလဲ"

"တစ်လလောက် ပြန်ငှားလိုက်ပေါ့၊ ဟိုမှာ အဆင်ပြေရင် ပြန်အပ်"

"နင်ပြောတော့ လွယ်လိုက်တာ၊ ဒီမှာ ကျန်တာတွေ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ငါ့အစ်မကလည်း လွှတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး"

သူ့အဒေါ်လှမ်းခေါ်၍ သောင်းထိုက် ထွက်သွားလေသည်။ မြရင်စိန်က သက်ပြင်းကို ချလိုက်သည်။

ဒီနေ့လည်း ဈေးဦးမပေါက်ဘဲ ပြန်ရဦးမှာပါလား။

***

၂

မြရင်စိန်တို့ ဘဝကတော့ စုံခဲ့ပြီဟု ဆိုရမည်။ ကလေးထိန်း အိမ်ဖော်ဘဝ၊ ဟင်းရွက်သည်ဘဝ၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး ပုံကျဈေးသည်ဘဝ၊ လေဟာပြင် ဈေးသည်၊ ထိုမှသည် ယခု စိန်ဂျွန်းဈေးသည်။ အသက်နှစ်ဆယ်အတွင်းမှာ ဘဝမျိုးစုံ ကျင်လည်ခဲ့ရသည်။

မြရင်စိန်တို့ ညီအစ်မကို အထက်အညာ မြို့ကလေးတစ်မြို့မှာ မွေးခဲ့သည်။ မိဘများကတော့ သာမန် လက်လုပ်လက်စားပင်။ ဖခင်မှာ အရပ် လက်သမားတစ်ဦး။ မြရင်စိန် အသက်ဆယ်နှစ်ခန့် အရွယ်မှာ မဏ္ဍပ်တစ်ခု ဆောက်စဉ် ပြိုကျ၍ ခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာရသွားသည်။ အဖေ အလုပ်မ လုပ်နိုင်တော့ အမေက မိန်းမတို့ကျွမ်းကျင်ရာ အလုပ်တစ်ခုအဖြစ် ဈေးထွက် ရောင်းသည်။ နှစ်နှစ်ခန့်အကြာမှာ အဖေ ဆုံးလေသည်။

အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ်မှာပင် ဘဝအလှည့်အပြောင်းနှင့် ကြုံခဲ့ရ သည်။ တစ်သက်တာ မမေ့နိုင်သော အဖြစ်ကလေးတစ်ခုပါပင်။ "ညည်းတို့ လည်း ဆင်းရဲလှတယ်အေ၊ ကလေးလည်း စားရတာတောင် မဝတဝ၊ ခု ကြည့် လူရုပ်တောင် မပေါ်တော့ဘူး၊ ဟိုမှာ ဘာပဲပြောပြောထမင်းတော့ ဝဝ စားရမှာပဲ"

ပြောလာသူက ဆွေမျိုးဆိုလည်း ဟုတ်၊ ကျေးဇူးမကင်းသူလည်း ဖြစ်သော အရီး ဒေါ်သဲပင်။ အရီးက မန္တလေးကို မကြာခဏရောက်သည်။

အရီးနှင့်ခင်မင်သော ကုန်သည်အိမ် တစ်အိမ်က ကူဖော်လောင်ဖက် မိန်းကလေးတစ်ဦး လိုချင်သည်ဆိုကာ အရီးကို ရှာခိုင်းသည်။ အရီးက မြ

ရင်စိန်ကို သတိရသည်။

အမေ့မှာ အဖေ ဆုံးပြီးကတည်းက ရပ်ရွာ အကူအညီဖြင့် သမီးနှစ်ယောက်ကို ကျွေးမွေးနေရသည်။ အစ်မမြရင်ကြည်ကတော့ အပျိုဘော်ဝင်စအရွယ် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိပြီ၊ ခုနစ်တန်းမအောင်ခင် ကျောင်းမှ ထုတ်လိုက်ရသည်။ အမေ့ကို ဈေးကူရောင်းသည်။ ပူပြင်းသော အညာနေအောက်တွင် မိန်းမသားချည်းသာဖြစ်သော အမေတို့ သားအမိသုံးယောက်မှာ ထမင်းဝရုံမျှကိုပင် ပင်ပန်းကြီးစွာ ရုန်းကန် နေရလေသည်။

မန္တလေးမြို့ပေါ်မှာ နေရမည်ဆိုတော့ ကလေးအရွယ်သာ ရှိသေးသော မြရင်စိန်အဖို့ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်၍ နေလေသည်။

"ဘာမှလဲ ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ရပါဘူးအေ၊ ကလေးထိန်းရုံတင်ပါ"

အမေကတော့ သမီးလေးကို သူတစ်ပါးအိမ်မှာ အခိုင်းအစေ အဖြစ် မထားချင်၊ မထားရက်ပေ။ မျက်ရည်ဝဲ၍ နေလေသည်။

"ဘယ်လိုလဲ လုံမလေး၊ မန္တလေးကိုလေ၊ အရီးနဲ့လိုက်မယ် မဟုတ်လား၊ အိမ်အကျယ်ကြီးနဲ့ နေရမှာ၊ ထမင်းလည်း ဟင်းကောင်းကောင်းနဲ့စားရမယ်၊ မုန့်တွေလည်း စားရမယ်"

အရီးက မြရင်စိန်ကို လှည့်၍ စည်းရုံးလေသည်။

"လိုက်မယ် အရီးသဲ၊ အင်္ကျီအသစ်လည်း ချုပ်ပေးရမယ်"

ဆယ့်နှစ်နှစ်သာရှိသေးသော မြရင်စိန်သည် မိန်းကလေးပီပီ လှချင်တတ်နေပြီ။ အသစ်အဆန်းကို မက်မောတတ်ပြီး အတွေ့အကြုံသစ်ကို စူးစမ်းချင်ပြီ။

မြရင်စိန်ကပါ လိုက်ချင်သည်ဆိုတော့ အမေက ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မတားတော့။ လောလောဆယ်ပင် အရီးက ငွေတစ်ရာထုတ်ပေးသည် ဆိုတော့ အ

မေ့ရင်က မချိသော်လည်း မငြင်းတော့ပြီ။

"သူက ဘာမှ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး ဒေါ်သဲရယ် ဖြစ်ပါ့မလား၊ တော်ကြာ ကလေး အရိုက်အပြု ခံနေရမှဖြင့် စိုးရိမ်စွာ ပြောရှာသေးသည်။

"အိုအေ၊ သူတို့က ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ သဘောကောင်းပါတယ်၊ ငါက လည်း ညည်းသမီး ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ပါ့မလား၊ သူတို့မှာ ပွဲရုံတစ်ဘက်နဲ့မို့ ကလေးကြည့်ရုံသက်သက် ခေါ်တာပါ၊ ကလေးကလည်း အခါလည်လောက် ရှိပါပြီ၊ အေးပါတယ်"

အမေက မျက်စိစုံမှိတ်ကာ သဘောတူလိုက်ရသည်။ တစ်လ နှစ်ဆယ်ပေးမည်၊ အဝတ်အစားလည်း ဆင်ဦးမည်ဆိုတော့ မငြင်းသာပြီ။ သည်မှာတော့ ရှင်မီးတစ်ထည်နှင့်သာ ပြီးနေရသည်။ ခြစ်ခြုတ်၍ ဝယ်နိုင်ပြန်တော့လည်း သမီးကြီး အပျိုမကို ဆင်ရသေးသည်။ ကဲ သူ့ထိုက်နဲ့ သူ့ကံပေပဲ၊ သွားပေရော့။

မန္တလေး သွားရမည့် ညကတော့ အမေ မျက်နှာ မကောင်းလှ။ စောစီးစွာ အိပ်ရာဝင်သည်။ မြရင်စိန်မှာလည်း အထူးတလည် ပြင်ဆင်ထုပ်ပိုးစရာ မရှိ။ စောစော အိပ်ဖို့သာ ရှိသည်။ မြရင်ကြည် ကတော့ သူ့ညီမလေးကို ရင်မှာအပ်ကာ ကျိတ်၍ ငိုသည်။ "လိမ်လိမ္မာမာနေနော်" ဟု တိုးတိုး မှာသည်။ "မပျော်ရင် ဒေါ်သဲလာတဲ့အခါ ပြန်လိုက်ခဲ့" ဟုလည်း ပြောသည်။ မြရင်စိန်ကတော့ ငိုချင်စိတ် မရှိပေ။ အမေတို့ အစ်မတို့နဲ့ ခွဲရမှာမို့ စိတ်မကောင်းသော်လည်း သူတစ်ပါး အိမ်မှာ နေရမည့်ကိစ္စအတွက် ဝမ်းနည်းရကောင်းမှန်း မသိပေ။

မန္တလေးကိုရောက်တော့လည်း လူတွေ အိမ်တွေ စည်ကားလှသည်ကို ကြည့်ကာ ပျော်ပင် ပျော်မိသေးသည်။ မြရင်စိန် နေရသည့်အိမ်က ပွဲရုံနှင့်

အိမ် တွဲနေသည့် ပွဲစားတန်းမှ အိမ်တစ်အိမ် ဖြစ်သည်။ မြရင်စိန်က အိမ်ရှင်၏ တစ်ဦးတည်းသော ကလေးငယ်ကို ထိန်းရသည်။ ကလေးထိန်းရုံသာ ဆိုသော်လည်း လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းလျှင်လည်း လုပ်ပေးရသည်။ ထမင်းတော့ မချက်ရ။ မြရင်စိန်ကတော့ ရောက်ရောက်ချင်း အင်္ကျီလုံချည် အသစ်လေးတွေ ဆင်ပေးသည်နှင့်ပင် ကျေနပ်၍ နေပေပြီ။ မြရင်စိန်တို့ အဖို့တော့ ပညာတတ်ဖို့ လူတန်းစေ့နေနိုင်ဖို့ဆိုသည့် အရာများကို တွေးပင် မတွေးတတ်ခဲ့ပါချေ။ သုံးတန်းအောင်ရုံမျှ သင်ကြားခဲ့ရသော ပညာကိုပင် လုံလောက်ပြီဟု ယုံကြည် နေလေသည်။

မန္တလေးအိမ်ကိုရောက်ပြီးမှ ပထမဆုံး စိတ်ညစ်ရသည်က မြရင်စိန် အပျို ဖြစ်လာခြင်းပင်။ သိုသိပ်လျှို့ဝှက်စွာ နေရမည့်အရာများကို သိလာသောအခါ သူ့စိတ်ကပါ ပြောင်းလဲလာလေသည်။ ယောကျ်ားလေးများ ရှေ့တွင် လုံချည်ရင်ရှား၍ ရေချိုးရသည်ကိုပင် စိတ်က မလုံမလဲ ဖြစ်လာသည်။ ဘယ်သူကများ ငါ့ကို ကြည့်နေမလဲဟူသော စိတ်ဖြင့်လည်း မျက်စိ ကစား တတ်လာသည်။ ပြီးတော့ မြရင်စိန် သိသိသာသာ ဖွံ့ဖြိုးလာသည်။

သည်တော့လည်း ယောကျ်ားလေးတွေများသော အိမ်မှာ ပြဿနာပေါ်လာသည်။ ပွဲရုံဆိုတော့ လူအဝင်အထွက်ကလည်း များသည်။ နေ့စဉ် သွားလာ ဝင်ထွက် နေသူများကပင် မြရင်စိန်ကို ဂရုစိုက်၍ ကြည့်လာကြသည်။ ပြီးတော့ ထိလာ ရိလာကြသည်။ မည်မျှပင် သတိထား၍ နေပါသည် ဆိုသော်လည်း အပျိုဘော်ဝင်စအရွယ်တို့၏ လှုပ်ခတ်သော စိတ်သဘာဝကို မြရင်စိန် မတားဆီးနိုင်။

ပို၍ခက်သည်က မြရင်စိန်၏ အိမ်ရှင်မ အစ်မ မညိုပင်။ မညိုသည် သူ့ယောကျ်ားနှင့် တန်းတူ စီးပွားရေးကို ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေသူ ဖြစ်လေသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါ ယောကျ်ားဖြစ်သူထက်ပင် သူက ပို၍ လာဘ်မြင်ကာ

ရှေ့မှ ဦးဆောင်ဦးရွက် ပြုသွားတတ်သည်။ မိန်းမဆိုတော့ လျှာကလည်း ထက်သည်။ ဩဇာပို၍ သက်ရောက်သည်။ ပြီးတော့ မညိုသည် ယောကျ်ား များကို ဂရုမစိုက်လေဟန်ဖြင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး အရောတဝင် နေလေ့ ရှိလေ သည်။ ဤသည်ကပင် သူ့စီးပွားရေး၏ ကဏ္ဍတစ်ရပ် ဖြစ်လေသည်။

မြရင်စိန်က တက်လူ၊ ပွင့်သစ်စ၊ သည်တော့ အားလုံး၏ စိတ်ဝင်စားမှုက မြရင်စိန်ဆီ စူးစိုက်လာကုန်သည်။ ထိုအချက်ကို အကင်းပါးသော မညိုက မြင်သည်။ ထိုအခါ မြရင်စိန်ကို ချုပ်ချယ်လာသည်။

"မြရင်စိန် အိမ်ရှေ့မှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အဝတ်တွေ လျှော်လို့ပြီးပြီလား"

"ပြီးပြီ အစ်မ"

"ပြီးရင် အိမ်ထဲမှာနေလေ၊ ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

ကလေးက ကြီးလာပြီဆိုတော့ မြရင်စိန် ထိန်းနေစရာ မလိုတော့။ သည် တော့ အိမ်အလုပ်တွေက မြရင်စိန်ဆီ ရောက်လာသည်။ ထမင်းချက် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ရှိနေ၍ အခြား ဗာဟီရကိစ္စများကို မြရင်စိန်လုပ်ရ သည်။ အလုပ် အားလျှင်တော့ သနပ်ခါး အဖွေးသား လိမ်းကာ မြရင်စိန် အနားယူရပြီ။ သို့သော် မြရင်စိန်အတွက် နေစရာမရှိ။ ယောကျ်ားတွေရှိ သော နေရာမှာ နေသည်ကို အစ်မက မကြိုက်။ မီးဖိုချောင်တွင်လည်း မနေ ချင်။ အိမ်ပေါ်ထပ်ကလည်း ပူလှ အိုက်လှသည်။

ကြာတော့လည်း စိတ်ကျဉ်းကျပ်လာသည်။ သူ ဖြီးလိမ်းဝတ်စား နေသမျှ ကိုလည်း အစ်မက ကြည်ဖြူပုံမရတော့။ အချုပ်အချယ် မျက်လုံးများ အောက်မှာ အနေကျုံ့လာဖန်များ၍ လွတ်လပ်မှုကို လိုချင်မိလေသည်။

ပွဲရုံတွင် လူငယ် အလုပ်သမားလေးတွေ များစွာရှိသည်။ သူတို့က ရောက် စကနှင့်မတူဘဲ တစ်နေ့တခြား စိုပြည်ဖွံ့ဖြိုးလာသော မြရင်စိန်ကို

စိတ်ဝင်စားလာကြသည်။ ချစ်ခင်ကျွမ်းဝင်နိုင်ရန် ချဉ်းကပ်ကြသည်။ သူတို့ထဲတွင် အေးဆောင် အကဲဆုံး။ မြရင်စိန်ကလည်း အေးဆောင်ကို တခြားသူများထက် ဦးစားပေးသည်။

ပွဲရုံတွင် အလုပ်သမားများကို ထမင်းမကျွေး။ သူတို့ထမင်း သူတို့ယူလာကြသည်။ ညအိပ်သူ တစ်ယောက်နှစ်ယောက်ကိုသာ ကျွေးသည်။ အေးဆောင်က ညအိပ်သူများနှင့် ရောကာ သူ့ထမင်းဘူးကို ဖွင့်၍ စားသည်။ အလုပ်သမားများကို ထမင်းကျွေးရသော မြရင်စိန်သည် အေးဆောင်အတွက်ပါ စေတနာပိုကာ ထည့်ကျွေးတတ်လေသည်။ ဤသည်ကို အစ်မညိုက မကြိုက်။ ပထမတော့ မသိမသာ သတိပေးသည်။ နောက်တော့ ပြောင်ဖွင့်ပြော၍ မြရင်စိန်ကို ဆူသည်။

"ညည်းလည်း အရွယ်ရောက်လာပြီ၊ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ပေါ့။ ယောကျ်ားလေးတွေနဲ့ ပလူးပလဲနေတာ ငါ မကြိုက်ဘူး"

မြရင်စိန် သတိထား၍ နေသည့်ကြားမှပင် ပြဿနာက တက်ရပြန်သည်။

မြရင်စိန်က မျက်နှာသာပေးမှန်းသိ၍ အေးဆောင် အတင့်ရဲလာသည်။ တစ်နေ့ နေ့လယ် ထမင်းစားပြီးချိန် မြရင်စိန်က ပန်းကန်များ သိမ်းနေသည်။ အေးဆောင်သည် လက်ဆေးပြီး အိမ်ရှေ့မထွက်သေးဘဲ လက်ကို အေးအေးဆေးဆေး သုတ်ကာ မြရင်စိန်ကို ထုံးစံအတိုင်း စကားပြောဖို့ စောင့်နေသည်။ မြရင်စိန်က မသိဟန်ဆောင်ကာ တံမြက်စည်း ဆက်လှည်းနေသည်။

"ဟေ့ ဒီမှာ"

အေးဆောင်က တိုးတိုးခေါ်သည်။ ထမင်းချက်သည့် အဒေါ်ကြီး ဒေါ်မြိုင်ရှိနေ၍ မြရင်စိန် မသိမသာ မေးငေါ့ပြသည်။

"ခဏလေးပါ"

အေးဆောင်က ရေသောက်ဟန်ပြုရင်း သူ့အနားလာဖို့ မျက်ရိပ်ပြသည်။ မြရင်စိန် တံမြက်စည်းလှည်းမပျက်။ အေးဆောင်က သူ့နားတိုးလာသည်။

"ထွက်တော့လေ၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ"

မြရင်စိန်က အေးဆောင်ကို အိမ်ရှေ့မြန်မြန်ထွက်ဖို့ ပြောသည်။

အစ်မညိုလည်း အိမ်မှာရှိနေသည်ဆိုတော့ မြရင်စိန် စကား မပြောရဲ။

"နင့် ပေးစရာရှိလို့"

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် မြရင်စိန်၏ရင်က သစ်ရွက်ကို လေတိုးလိုက်သကဲ့သို့ ဖျတ်ခနဲ ခါသွားလေသည်။

"ဘာလဲ၊ အိမ်ရှေ့ မြန်မြန်ထွက်စမ်းပါ၊ ငါ ကြောက်တယ်"

ဘာမှန်း မသိခင်ကပင် မြရင်စိန် မူပျက်နေပြီ။

"ဗာ"

အေးဆောင်၏ အသံက အကျယ်ကြီး မြည်သွားသလို ထင်လိုက်သည်။ မြရင်စိန် မျက်နှာ ရှိန်းခနဲ ပူသွားလေသည်။ ဒေါ်မြိုင်ကို အထိတ်တလန့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်မြိုင်က ရေကပြင်ဘက် ဆင်းသွား၍ သူတို့အဖြစ်ကို မသိ။

"ရော့ ရော့၊ မြန်မြန်ယူပါဟယ်"

အေးဆောင်က မြရင်စိန် လက်ထဲ အတင်း ထိုးထည့်သည်။

"ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း၊ ငါ မယူရဲဘူး"

မြရင်စိန်က လက်ကိုကာ၍ ငြင်းသည်။

"ယူပါဟယ်၊ တော်ကြာ သူများတွေမြင်ကုန်မယ်၊ လိမ္မာပါတယ်ယူနော်၊

နင့်ကို ငါ ချစ်လို့"

မြရင်စိန် ရင်က တဒိန်းဒိန်း မြည်လျက်ရှိသည်။ ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့မှ လူရိပ်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ အေးဆောင် တစ်ချိုးတည်း လစ်လေသည်။ အေးဆောင်လက်က လွှတ်ချလိုက်သော စာခေါက်ကလေးသည် ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသော မြရင်စိန်လက်ထဲလည်း မရောက်ဘဲ လမ်းခုလတ်မှာ ကျသွားသည်။ မြရင်စိန်က ကမန်းကတန်း ကောက်ကာ ထဘီအထက်ဆင့် ကြားထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်ရသည်။

အစ်မညို နောက်ဖေးသို့ ဝင်လာလေသည်။ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသော မြရင်စိန်ကို သေချာစွာကြည့်သည်။

"မြရင်စိန်၊ ညည်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ အေးဆောင် ထမင်းစားပြီးတာ ကြာလှပြီ၊ ခုမှ ထွက်လာတယ်၊ ငါမအားလို့ ဝင်မကြည့်နိုင်တာ"

"ဘာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အစ်မ"

မြရင်စိန်က အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဖြေသည်။

"ဘာမှသာမဖြစ်တယ်၊ ညည်းကြည့်ရတာ တစ်စက်မှ ဂနာမငြိမ်ဘူး၊ ခက်တယ်၊ ဒီအတိုင်းဆို ညည်းကို ဒီလိုထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး"

မြရင်စိန် လန့်သွားသည်။ အစ်မညိုကို တောင်းပန်သလို မော်ကြည့်မိသည်။ ဘာပဲပြောပြော ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စားသောက်နေရသည့် ဘဝကို မြရင်စိန် မစွန့်လွှတ်နိုင်။

"အေးဆောင်ကိုရင်လည်း အလုပ်က ထုတ်ပစ်မှ၊ ညည်းကိုရင်လည်း တောပြန်ပို့မှ၊ ငါ့အိမ်ပေါ်မှာတော့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး"

အစ်မညိုက ပြတ်သားစွာ ဆိုသည်။

"ကျွန်မတို့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အစ်မ'

မြရင်စိန်က ရှိုက်သံတစ်ဝက်ဖြင့် ပြောသည်။

"ဘာမှမဖြစ်ရင်လည်း ကောင်းကောင်းနေမှပေ့ါအေ၊ ဒီမှာက ယောကျ်ား လေးတွေနဲ့နေတာ၊ ညည်းကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေဖို့ ငါ ပြောပေါင်းများလှပြီ၊ အေး ညည်းကို ငါ ကောင်းကောင်း မွန်မွန်ထားခဲ့တာ ညည်း အသိပဲ။

င့ါစကား နားမထောင်ရင်တော့ ညည်းထိုက်နဲ့ ညည်းကံပဲ"

ထိုနေ့မှစ၍ မြရင်စိန် ယခင်ကထက် အနေအထိုင် ပိုကျပ်တည်းလာ သည်။ အလုပ်သမားများကို ထမင်း မကျွေးရတော့။ ယောကျ်ားလေးများနှင့် စကားမပြောရတော့။ သည်တော့လည်း ကလေးစိတ် မကုန်တတ်သေး သော မြရင်စိန်သည် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ နေရသော ဘဝမျိုးကို တမ်းတ မိသည်။ ရှင်မီးအင်္ကျီလေးဝတ်ကာ ဖန်ခုန်ရသောဘဝကို ပြန်၍ လိုချင် မိသည်။

တစ်ဖက်ကလည်း အပျိုဘော်ဝင်စ အရွယ် စိတ်လှုပ်ရှားမှုက မြရင်စိန်ကို အနှောင့်အယှက် ပေးလျက်ရှိသည်။ အေးဆောင်နှင့် မတွေ့ရကာမှ သူ့ကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားလာသည်။ အေးဆောင်ကလည်း မြရင်စိန်နှင့် တွေ့ရဖို့ကို အကွက်ချောင်းနေတော့သည်။ မြရင်စိန်ကို ဈေးလွှတ်လိုက်သည့် တစ်နေ့ မှာ သူ လိုက်လေတော့သည်။

အေးဆောင်က မြရင်စိန်ကို သူနှင့် ခိုးရာလိုက်ဖို့ခေါ်သည်။ မြရင်စိန်က သည်မျှတော့ မဝံ့၊ ငြင်းသည်။ တကယ်တော့ မြရင်စိန်သည် အိမ်ထောင်ပြု ဖို့ အသက်မပြည့်သေး။ ဆယ့်ငါးနှစ်ပင် မပြည့်တတ်သေးပေ။ အေးဆောင် က မြရင်စိန်ထက် ကြီးသည်။ အရွယ်က ငယ်သော်လည်း လူက လည် သည်။ မြရင်စိန်ကိုလည်း တကယ်ကြိုက်နေသည်။ သို့သော် မြရင်စိန်က အကင်းပါးသည်။ အေးဆောင်ကို အချိုသတ်ကာ တစ်ချိုးတည်း လစ်လေ

သည်။

မြရင်စိန် ကံက ဆိုးချင်တော့ ပွဲရုံက အလုပ်သမား တစ်ယောက်က မြရင်စိန်တို့ကို မြင်သွားသည်။ သူက ပုံကြီးချဲ့ကာ အစ်မညိုကို တိုင်ပြောသည်။ မြရင်စိန် ရှင်းပြသော်လည်း အစ်မညို မယုံပြီ။

လှချင်ပချင် ဝတ်ချင် စားချင်သော မြရင်စိန်တစ်ယောက် အစ်မညို၏ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ဖြင့် ရွာသို့ပြန်လာခဲ့ရလေသည်။

***

သုံးနှစ်တာ ကာလအတွင်းမှာပင် များစွာ ပြောင်းလဲ ခဲ့ချေပြီ။

မြရင်စိန်တစ်ယောက် လူလား မြောက်ခဲ့သည့်အချိန်မှာ အစ်မမြရင်ကြည် တစ်ယောက် အိမ်ထောင်ကျ၍ သွားပေပြီ။ တကယ်တော့ မြရင်ကြည်ကို အရပ်က ဝိုင်း၍ ယောက်ျား ပေးစားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆင်းရဲပင်ပန်းလှသည့်အချိန်တွင် ထမင်းကျွေးမည့်သူ တစ်ယောက်ကို အားကိုးအားထား ပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မြရင်ကြည်ယောက်ျား ကိုအောင်စိန်သည် မြရင်ကြည်ထက် အသက် ဆယ်နှစ်ခန့်ကြီးသည်။ အောက်အရပ်က ကုန်သည်တစ်ယောက်ပင်။ မြရင်ကြည်တို့ သားအမိ တစ်တွေ၏ အိမ်ဦးနတ်ဖြစ်လာသော ကိုအောင်စိန်က မြရင်ကြည်တို့ကို ရန်ကုန်ပြောင်းဖို့ ပြောသည်။ အမေကတော့ မည်မျှပင် ဆင်းရဲတွင်း နက်လှသည်ဖြစ်စေ သူ့အရပ် သူ့ဒေသကို မစွန့်ချင်။ မြရင်ကြည်ကတော့ ဘာဆိုဘာမျှ မပြော။ ကာလသားတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့်အထဲက အရုပ်ဆိုးလှသည့် ကိုအောင်စိန်ကို ဇွတ်မိုတ် ယူလိုက်ရကတည်းက သူ့ဘဝကို စိတ်လျှော့လိုက်ပေပြီ။

မြို့ပေါ်မှပြန်လာသော မြရင်စိန်ကမူ ရန်ကုန်ပြောင်းမည့် အစီအစဉ်ကို

အလွန် သဘောကျလေသည်။ ပြောင်းဖြစ်အောင် ပြောင်းဖို့ တိုက်တွန်းလေသည်။ ကြာလာတော့ သူကပါ ရောပြီး ဇွတ် ပူဆာသည်။

"ရန်ကုန်မှာဆိုတော့ ကျွန်မလဲ စျေးရောင်းလို့ရတယ်၊ ပြောင်းရအောင်ပါ အမေရာ"

"ညည်းဘာသိလဲအေ၊ တစ်မြို့တစ်ရွာမှာ ဒုက္ခရောက်မှ ပိုခက်မယ်၊ ဒီမှာကမှ အရေးဆို ရပ်ဆွေရပ်မျိုးနဲ့ "ဟိုရောက်တော့လဲ ဟိုမှာ ရပ်ဆွေရပ်မျိုး ရှိလာမှပေ့ါ"

"ညည်းမသိပါဘူးအေ၊ ရန်ကုန်ဆိုတာ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ကိုယ်နေကြတာ၊ ကူညီရိုင်းပင်းမှုရှိတာ မဟုတ်ဘူး"

မြရင်စိန်တို့ သားအမိကို ခေါ်မရသောအခါ ကိုအောင်စိန်က ရန်ကုန်ကို မကြာခဏ ဆင်းပြီး အရောင်းအဝယ် လုပ်သည်။ တစ်ပတ်တစ်ခါ ကုန်ကူးသန်းနေရာမှ ကြာလာတော့ တစ်လကိုးသီတင်းထိ မပေါ်လာဘဲ ရှိတော့သည်။ မြရင်ကြည်မှာ ကလေးတစ်ယောက်ပင် ရလာပြီဆိုတော့ တစ်ရွာသား အတွက် ပူပင်ကြရလေသည်။ ထိုအခါမှ အမေသည် ကိုအောင်စိန် အစီအစဉ်အတိုင်း အမြန်ဆုံး လိုက်နာရန် ဆုံးဖြတ်ရတော့သည်။

မြရင်စိန်ကတော့ ပူပြင်းခြောက်သွေ့သော အရပ်ဒေသမှ စိတ်ကူးဖြင့် မှန်းဆကြည်နူးခဲ့ရသော ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို ပြောင်းရတော့မည်မို့ အပျော်ကြီး ပျော်မိလေတော့သည်။

***

မြရင်စိန် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သော ရန်ကုန်မြို့ကြီးသည် လက်တွေ့နေရသော ရန်ကုန်မြို့နှင့် အသွင်ခြားလျက် ရှိလေသည်။

ရန်ကုန်မြို့လယ်ခေါင်ကြီးမှာ တိုက်တာ အဆောက်အဦများဖြင့် ခမ်းနား

စည်ကားလှသော်လည်း မြရင်စိန်တို့ နေရသော ရပ်ကွက်မှာမူ အညာကျေးလက် တောရွာလေးနှင့် ဘာမျှမခြား။ ပို၍ဆိုးသည်က လူနေအိမ်တွေက ကျပ်ညပ်နေသည်။ သက်ငယ်မိုး၊ ဓနိမိုးအိမ်တွေက များသည်မို့ မီးကကြောက်ရသေးသည်။ ရေကလည်း ရှားပါဘိ။ ရန်ကုန်မြို့ကြီး၏ ပျော်စရာရွှင်စရာများသည် မြရင်စိန်တို့နှင့် အလှမ်းဝေးလျက် ရှိချေသည်။

မြရင်စိန်၏ စိတ်တို့ကမူ ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။ သူ့စိတ်က အသစ်အဆန်းကို စူးစမ်းလိုစိတ်၊ လက်ရှိ အခြေအနေမှ ရုန်းထွက်လိုစိတ်၊ မိမိကိုယ်ကို အားကိုးလိုစိတ်တို့ဖြင့် ပြည့်လျှံလျက်ရှိသည်။ သူ တစ်ခုခု လုပ်လိုသည်။

ကုန်သည်ပွဲစားအိမ်မှာ နေလာခဲ့ဖူး၍ ဈေးရောင်းသည့် အလုပ်ကို မြရင်စိန် စိတ်ဝင်စားသည်။ သူ့ခဲအို ကိုအောင်စိန်ကို ဆိုင်တစ်ဆိုင် တည်ပေးဖို့ ပူဆာသည်။ တကယ်တော့ ကိုအောင်စိန်ကလည်း ပျံကျသမား။ မနက်မိုးလင်းလျှင် အိမ်ကထွက်သွားပြီး ညမိုးချုပ်လျှင် ငွေနှစ်ဆယ် အစိတ်ကို အိတ်ထဲထည့်ကာ ပြန်လာတတ်သော မတ်တတ်ပွဲစားမျိုး။ သို့သော် သူ့မှာက အပေါင်းအသင်း များသည်။ အကြံအဖန် ရှိသည်။

အစပထမတော့ အပင်ပန်းခံရမည်ပင်။ မြရင်စိန်တို့ နေထိုင်ရာသဃ်ာန်းကျွန်း ဘူတာအနီးမှ စိမ်းစိုလန်းဆန်းသော ကန်စွန်းခင်းကြီးသည် မြရင်စိန်တို့အတွက် ဈေးကွက်ကြီးတစ်ကွက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အရွယ်တူ မိန်းမဖော်များနှင့် ရထားစီးကာ ၃၈ လမ်းဈေးမှာ ကန်စွန်းရွက် သွားရောင်း ရသောအလုပ်ကို မရှက်မရွံ့ လုပ်လေသည်။ ရသမျှငွေကို အိမ်ကိုမပေးဘဲ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် စုထားရသည်။ သည်တစ်ချီ ပွဲပေါက်တိုးလျှင် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ ဈေးဇန်းလေးတစ်ဇန်း ချရောင်းနိုင်အောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးမည်ဟု ကတိပေးထားသော ကိုအောင်စိန့်စကားကို သူ မမေ့။ အစ်မနှင့် အမေကမူ မြရင်စိန်၏ ဇွဲကို လက်ဖျားခါမိလေသည်။

မြရင်စိန်၏ ရည်မှန်းချက်တို့ကား တဖြည်းဖြည်း အကောင်အထည် ပေါ်လာလေသည်။ ကိုအောင်စိန်၏ အပြောအရ တစ်ချီ ပွပေါက်တိုးချိန် တွင် မြရင်စိန်အတွက် ဈေးဗန်းတစ်ဗန်းလည်း ဖြစ်မြောက်လာခဲ့သည်။

မြရင်စိန် စုဆောင်းထားသော ငွေလေးနှင့် ပေါင်းလိုက်သောအခါ ဖဲပြား လေးများ၊ ဆံညှပ်လေးများ၊ နှုတ်ခမ်းနီ၊ မိတ်ကပ်ဘူးလေးများဖြင့် အသွင် လှသော ဈေးဗန်းလေးတစ်ဗန်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကန်စွန်းရွက်သည်ဘဝမှ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၏ လူသွားလမ်းကြားတွင် ပုံကျဈေးသည်လေးဘဝ ရောက်ခဲ့ သည်။

ရုပ်ရည်လေးသနားကမားနှင့် သွက်လက်ချက်ချာသော မြရင်စိန်တစ် ယောက် ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၏ စင်္ကြံ တစ်လျှောက်မှာ မျက်နှာပန်းလှခဲ့လေ သည်။ သို့သော် နေရာတကာနှံ့စပ်သော ကိုအောင်စိန်၏ အရှိန်ကြောင့် မည်သူမျှ မစော်ကားဝံ့ကြ။ မြရင်စိန်ကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်း တတ်သည်။ နေတတ် ထိုင်တတ်သည်။ ဝတ်တတ် စားတတ်သည်။ ပြော တတ်ဆိုတတ်သည်။ မိန်းကလေးတို့အပေါ် ထားရှိသော ယောကျ်ားတို့၏ သဘောထားနှင့် အလိုဆန္ဒကို အပျိုဘော်ဝင်စကပင် သိနားလည်ခဲ့ပြီ။ စော စီးစွာ အညွန့်ကျိုးရမည့် ဘဝမျိုးကို မြရင်စိန် မလိုလား။

မြရင်စိန်တို့ ကောင်းစားချင်တော့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှ ပုံကျဈေးသည်တွေကို လဟာပြင်မှာ နေရာချထားရာတွင် ဆိုင်ခန်းတစ်နေရာ ရခဲ့လေသည်။ ဤ သည်ကလည်း ခဲအိုတော် ကိုအောင်စိန်၏ လည်ပတ်မှုကြောင့်ပင်။ မြရင် စိန်တို့၏ ဘဝကား တစ်စခန်း ထခဲ့ချေပြီ။

သည်တစ်ခါတော့ အထည်သည်မလေး မြရင်စိန် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ကလေးအမေ မြရင်ကြည်သည်ပင် သူ့ကိုအားကျကာ ဈေးထွက်ရောင်းလေပြီ။ သူတို့ ညီအစ်မက ဆိုင်မှာထိုင်ကာ ကိုအောင်စိန် ဝယ်ပေးသော အထည်စများကို

လက်လီ ရောင်းသည်။ ကိုအောင်စိန်က မော်လမြိုင် ဖောက်သည်များဆီမှ အထည်စများကို လိုက်ကောက်ပေးသည်။ ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကားလှသော လဟာပြင် အထည်ဆိုင်ခန်းများကြားတွင် မြရင်စိန်တို့ ညီအစ်မလက်မှာ ငွေစက္ကူချပ်တွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်ခဲ့သည်မှာ ကိုယ့်ဘဝကိုပင် ကိုယ်အံ့သြမိလေသည်။

အမေကလည်း မြေးကိုထိန်းရင်း သူ့သားသမီးတွေ စီးပွားရှာသည်ကို တအံ့တသြ ရှိနေတော့သည်။ ရိုးသားသော အညာသူမကြီးသည် မြရင်စိန်တို့ သုံးယောက်သား ငွေစက္ကူများ ရေတွက်နေသည်ကို မြင်ရသောအခါ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစဟုပင် သံသယ ဝင်မိလေသည်။ သြော် သူတို့ခေတ်ပေပဲ။

ထိုနှစ်မှာ မြရင်စိန်တို့သည် စပေါ်အသင့်အတင့်ပေးရသော ဂွတ္တာလစ်မှ အိမ်တစ်အိမ်သို့ ပြောင်းသည်။ ငွေ အရင်းအနှီးအချို့ကို လက်တွင်ကိုင်ကာ ရောင်းဝယ် စားသောက်နိုင်သော အလယ်အလတ် ဈေးသည်ဘဝကို ရောက်ခဲ့လေသည်။ မြရင်စိန်ကား ဘဝ၏ အနာဂတ်ကို ရွှန်းလက်တောက်ပသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် မျှော်လင့်လျက် ရှိလေသည်။

***

လူ့ဘဝကို သည်မျှ အပြောင်းအလဲမြန်လိမ့်မည်ဟု မြရင်စိန် မထင်ခဲ့။

သာယာစိုပြည်လာသော ဘဝကို ထာဝရဟု ထင်မှတ်မှားကာ နှစ်သိမ့်ကြည်နူးနေခဲ့မိသည်။ အားတက်ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသော ကာလလေးသည် ဘာမျှ မကြာလိုက်ဟု ထင်ရလေသည်။

လဟာပြင်ဈေးသည်များကို စိန်ဂျွန်းဈေးမှာ နေရာချပေးမည် ဆိုတော့ မြရင်စိန်တို့ တစ်တွေ စိတ်ပျက်မိသည်ကား အမှန်၊ တစ်နေရာမှာ အဆင်ပြေနေသည် ဆိုတော့ နောက်တစ်နေရာကို မရွှေ့ချင်ကြ။ ကောင်းပြီးသား အခြေအနေကို စွန့်လွှတ်ရမှာ ဝန်လေးနေမိလေသည်။ အနာဂတ်ဆိုသည်

မှာ ရေရာသည် မဟုတ်။

စိန်ဂျွန်းဈေးမှာ ဆိုင်ခန်းနေရာကို မဲနှိုက်ယူကြရသည်။ သည်မှာတင် မြရင်စိန်တို့ စိတ်ပျက်ရပြီ။ ရသည့်နေရာက အောက်ဘက် အစွန်ဆုံး။ သူ့ ဟိုဘက်က အိမ်သာပဲရှိတော့သည်။ သည်တစ်ခါတော့ သွားပြီ။ မြရင်စိန် မျက်ရည်ပင် ကျမိသည်။

"ဒီလောက်လဲ လောဘမတက်ပါနဲ့အေ၊ ကိုယ့်မှာ အစကတည်းက ဘာမှရှိတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီအခြေအနေ ရောက်ခဲ့တာ အမြတ်ပေါ့"

အမေကတော့ တရားချနိုင်သည်။ မြရင်စိန်မှာတော့ ငယ်ရွယ်သူမို့ တရားနှင့် မဖြေနိုင်။ တကယ်လို့များ အပေါ် နေရာကောင်းကောင်းမှာ ရခဲ့လျှင် မြရင်စိန်တို့ လက်ခမောင်းခတ်ဖို့သာ ရှိသည်။ ကုသိုလ်ကံကလည်း နိမ့်ပါးပြီဆိုလျှင် အတောမသတ်တော့။ သည်နှစ်ထဲမှာ ခဲအိုတော် ကိုအောင်စိန်က ချောင်းဆိုးသွေးပါဖြစ်ကာ ကောင်းကောင်း မမာချင်တော့။ အစ်မ မြရင်ကြည်ကလည်း နောက်ထပ် ကလေးတစ်ယောက် မွေးပြီး သူ့အလုပ်နှင့်သူ မအားလပ်နိုင်။ အမေကတော့ အသက်ကြီးပြီ။ တစ်သက်လုံး ဆင်းရဲခဲ့သည့် ဒဏ်ကြောင့် လူကလည်း အိုစာလျက်ရှိပြီ။ သူ့ဇာတိမြေက ခွာလာရကတည်းက စိတ်ဓာတ်ကလည်း ကျဆင်းလျက်ရှိပြီ။

ခွန်နှင့် အားနှင့် အလုပ်လုပ်နိုင်သူ ဟူ၍ မြရင်စိန်သာ ရှိတော့၏။ မြရင်စိန်ကတော့ အားမလျှော့သေး။ လူ့ဘဝကိုစောစီးစွာ အရှုံးပေးရမည် ဆိုလျှင် ဘယ်မှာ အဓိပ္ပာယ် ရှိပါမည်နည်း။ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ၊ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ ခွန်အားရှိသမျှတော့ ရင်ဆိုင်ကြည့်ချင်သေးသည်။ အတွေ့အကြုံကလည်း စုံခဲ့ပြီဆိုတော့ တော်ရုံနှင့်ဖြင့် ဖွဲက မလျှော့ချင်။

အစ ပထမတော့ ရသည့်နေရာမှာပင် ထွက်ရောင်းခဲ့သည်။ အခြေအနေက မကောင်း၊ စိန်ဂျွန်းဈေးဟူ၍ လူသိသူသိများကာ လဟာပြင်ဈေးထက်

စည်ကားလာချိန်မှာပင် မြရင်စိန်တို့ နေရာတစ်ဝိုက်က ဈေးသည်တွေမှာ အိပ်ငိုက်နေရဆဲပင်။ အပေါ်ဈေးက ဆိုင်အချို့တွင် လက်ကား ရောင်းနိုင်သည်အထိ အခြေအနေ တိုးတက်လာသော်လည်း သူတို့နေရာက မထူးခြားလှ။ သည်တော့လည်း မြရင်စိန် စိတ်ပျက်လာသည်။

ကိုအောင်စိန်ကတော့ အားပေးသည်။ ဆိုင်ပြောင်းနိုင်ဖို့ နေရာရှာသည်။ ငါးထောင်မျိုး ခြောက်ထောင်မျိုးပေးနိုင်လျှင်တော့ နေရာကောင်း ရနိုင်သည်။ သို့သော် သူတို့လက်မှာ ငွေမရှိ။ ရှိသမျှငွေလေးမှာ စားသည်နှင့် ဆေးကုသည်နှင့်ပင် လျှော့ပါးခဲ့ပြီ။ သည်တော့ စပေါ်မပေးရသောနေရာ ကို ရှာရသည်။

ယခုရသည့်ဆိုင်ခန်းက မဆိုးလှ။ လမ်းမကြီးနှင့် နီးသည်။ လေှကားမှ ဆင်းလာလျှင် ရောက်သည်။ ယခင်နေရာလောက် မဆိုး။

အမေပြောသလိုပင် ရလာသည့် အခြေအနေကိုသာ အမြတ်ဟု ထားတွက်ကာ ရှေ့ခရီးကို ဆက်ရပေမည်။

***